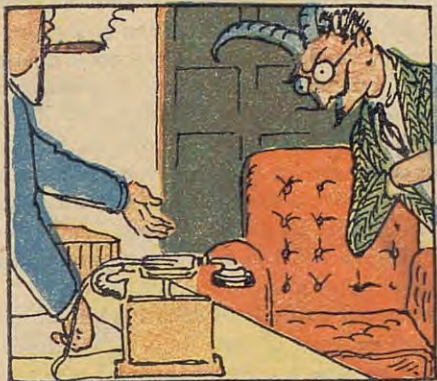

VIROLET

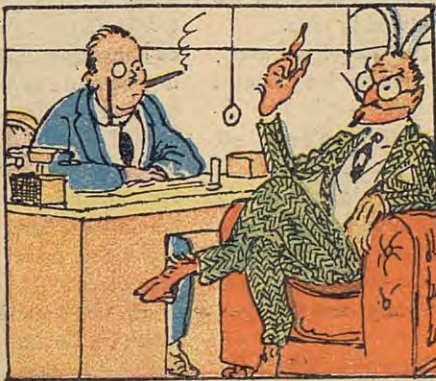
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Per SERRA MASSANA

LA MODERNITZACIO

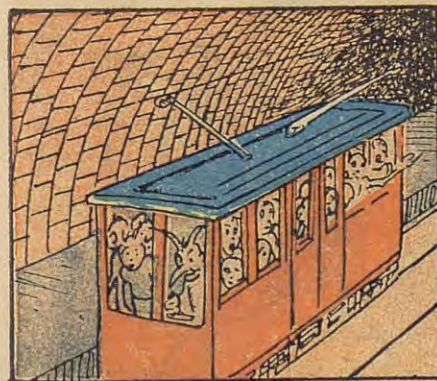
Al gerent de la A. H. G. Company Limited, li anunciaren fa pocs dies una visita inesperada: El senyor Satanàs. — Tant de gust; seguí. Què se li ofereix? — I el visitant parlà:

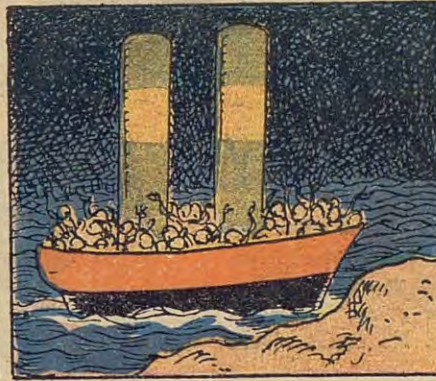
— Necessito quatre transformadors trifàsics de 10.000 volts. — Caram — féu el gerent de la A. H. G. — no sabia que vostès gastessin maquinària. — I doncs, què es pensava? — exclamà Satanàs.

La gent d'avui està en un error si ens té per atrassats. Sap, allò de les balances per pesar les ànimes? Ja no s'usa. I cal Ara les pesem amb la bàscula medical de precisió.

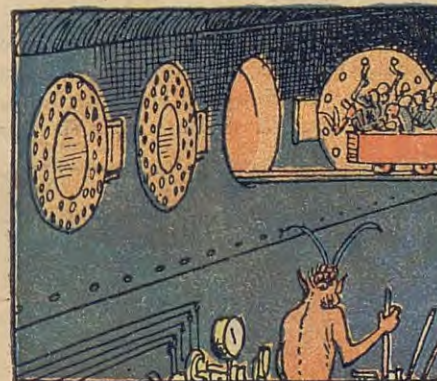
Les ànimes que ens corresponen són transportades per ferrocarril subterrani fins a les vores mateixes de la llacuna Estigia. Vostè ja sabrà, pel Dant, cap on cau, això.

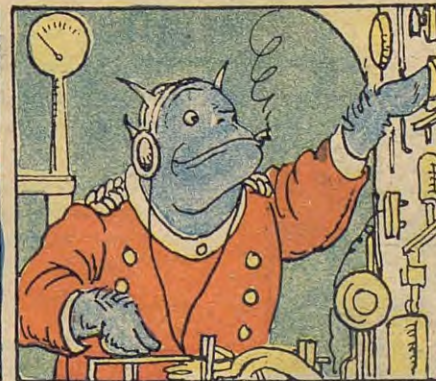
Abans les passava el senyor Caron en la seva barca, però ara usem un vaixell amb rotors Fletner i mo'or auxiliar. No cal pas dir que el rendiment és magnífic!

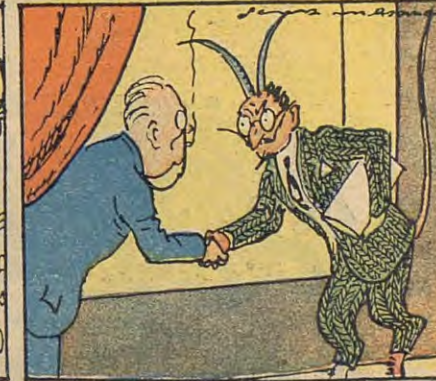
Quant a les antigues calderes nomenades d'en Pere Boter, les tenit a la cambra dels mals endossos en companyia de les forques i demés eines que per antiquades han caigut en desús.

En lloc de calderes, hem instal·lat uns forns elèctrics esplèndits, on, per mitjà de vagones automàtics, són conduïts els condemnats. I tampoc no cal dir que per encendre el forn, operació que abans ocupava molta gent

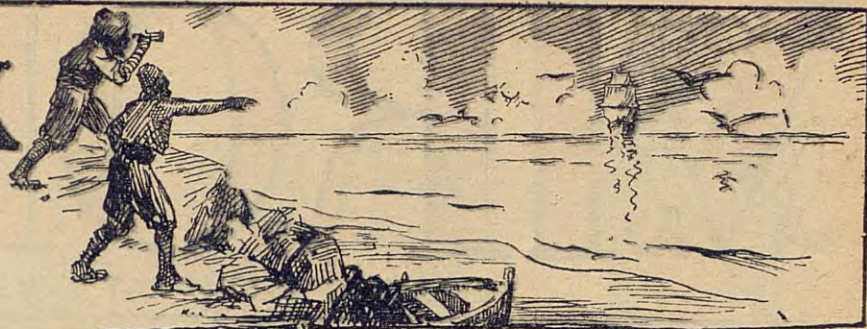
n'hi ha prou amb un senzill dimoni, el qual no té de fer més que tocar un botó en rebre telefònicament el senyal. Res; que hem posat l'infern a l'altura de les circumstàncies.

— Senyor Satanàs, el felicito! — exclama el gerent de la A. H. G. Company Limited. — Moltes gràcies. — I tot seguit es formalitzà l'encàrrec, acomiadant-se el visitant d'allò més amable i atent.

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

— En Janot i tu, degueu veure el diable a través d'una ampolla de conyac... I heus aquí perquè el vareu veure de color fosc... — observà el marquès, quelcom volterà en les coses, com tot home donat a les frevolitats de la vida.

El capità Silex, semblava més captingut que el seu amic.
— Conta, conta, Tonyina... No fais cas de les bromes del marquès.

En Tonyina reanusa la seva narració, satisfet d'ésser oït pel capità.

— Vaig examinar altre cop el recambró, vaig aixecar la llitera del capità, i allí, damunt del coixí, hi vaig veure una embasardidora taca de sang... Semblava una mà disforme, la mà segurament del diable... Damunt dels llençols hi havia un paper, i en el paper, escrit també amb sang, una sola paraula: «Nazim-Ali»...

El marquès va estremir-se, empal·lidí intensament i guaità al capità Silex, que sense fer moviment, seguia escoltant a En Tonyina.

— Puc veure la taca?... — preguntà en Silex, apropant-se a la llitera.

— Aquí està, senyor, — digué en Tonyina correguent les cortinetes que la cobrien.

En efecte, damunt del coixí, apareixia la marca d'una mà ensangantada i més avall un paper misteriós.

El marquès, refet de la primera impressió, es mostrà més serè.

— Vostè creu, amic capità, en el diable?

— En aquest cas concret, no. A menys que ho siga Nazim-Ali que bé podria ésser, donants els seus antecedents. Nazim-Ali ens ha descobert i ens llença un repte.

— Però quina mena d'home pot haver entret fins aquí?

— Potser no fou un home, marquès... No oblidí el cas que ens ha passat al peu de la cova...

— Vostè creu que l'orangutà...

— Sí, l'orangutà, probablement ensinistrat per En Nazim-Ali. Sols un animal així podia causar la por que ha acovardit a En Tonyina i en Janot i només un simi podia fer la

proesa d'arrapar-se al messana tan depressa. El diable pelut que va veure, que ha vist, per dir millor, en Janot, era l'orangutà, no me'n cap dubte. Demés, recordi que tenia un brassó tenyit de roig. I repari, marquès, això del coixí no és sang... és simplement pintura vermella. Nazim-Ali és astut i home de profunda sagacitat, que no abandona mai la presa, sols que per ara no sembla que l'acompanyi la sort... El diable, amic Tonyina, dorm el son etern en una cova de la costa tangerina, destrament apunyalat per en Trinquetada... No t'hi capfiquis... Així i tot, des d'ara endavant la nostra vigilància ha d'ésser continuada. La distracció més l'eu pot posar-nos en poder de Nazim-Ali. I jo desitjo que passi tot ben al contrari.

En Silex manà tancar el recambró i encarregà a En Tonyina i a En Janot que callessin al reste de la tripulació l'estranya aventura. Pujà després a coberta i reunint als tripulants els digué:

— Valents mariners del «Lluerna»! Un home malvat ha jurat odi etern als navegants honrats que caiguin en les se-

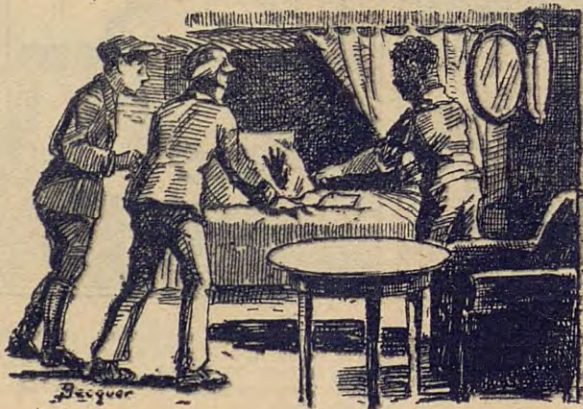

ves mans... Hem estat a punt de caure en una de les seves trampes... Esteu disposats a venjar els vostres germans innocents, sacrificats per la seva feresa i per la seva cobdícia?

— Sí, ho estem! — respongueren tots a una, amb lleial entusiasme.

— Doncs, apa, despleguem les veles i acudim a la lluita... Que el nom de la «Lluerna» siga el símbol de la pau dels mars!

(Continuarà)

EL MILLOR CRIAT

Dihuixos d'en CORNET

— per APELES MESTRES

os ricatxos de diferents països — l'un de Xauxa, l'altre de Gandòlfia — viatjaven en companyia de llurs respectius criats.

Trobant-se per atzar en un hostal i reconeixent l'un i l'altre que eren gent del mateix braç, no tingueren inconvenient d'entrar en relacions, establint-se

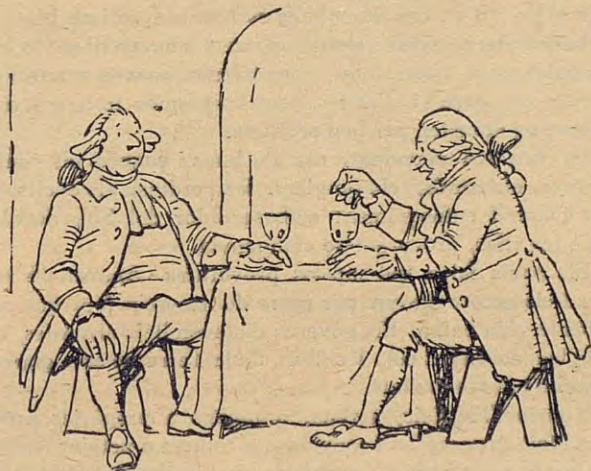
entre ells tal simpatia, que proposaren mútuament a l'hostaler que els servis el dinar en una mateixa taula.

L'hostaler, que veié amb guna menade parroquians i se les havia, cregué del cas no fer menjar semblants hostes en la sala baixa, que servia de menjador a traguers, marxants i al primer que per allí passava, i disposà que pugessin a dinar en una saleta del pis superior.

S'entaularen, doncs, els dos ricatxos, servint a cada un el seu respectiu criat, avesat, com és natural, als gustos i fantasies del seu amo.

Durant el dinar la conversa fou agradable i variada, versant sobre aventures de viatge, coses vistes i sentides, i projectes per al pervindre.

Ja de sobretaula, els dos criats es retiraren respectuosament al fons de la sala, col·locant-se un a cada costat de la

porta d'entrada, mentre llurs amos, escalfats pels bons menjars i millors vinets, s'entregaren en ponderar cadascú les bel·leses, avantatges i qualitats del seu país.

— En el meu país — deia el ricatxo de Xauxa — els homes hi són d'una honradesa, probitat i laboriositat exemplars.

— En quant a tot això — objectava el de Gandòlfia — ja us aposto que no guanyen als del meu país, ben al revés!

— I les dones de Xauxa? — afegia el primer. — Jo us asseguro que no hi ha al món dones més hermoses, més gracioses, més bones, més feineres...

— Si exceptuem les de Gandòlfia — interrompia el segon. — Jo us asseguro que en totes aquestes qualitats que anomenau, i moltes més, no hi ha al món dones que les aventatgin.

— I què direm dels paisatges de Xauxa? Quina riquesa de vegetació! Quins boscos! Quines valls!

— Ja es coneix que no heu vist els paisatges de Gandòlfia, o si no, ja parlariu d'altra manera. Allò no són paisatges, sinó trossos del paradís.

— Jo us aposto doble contra senzill que no heu tastat mai cosa tan rica com la carn de pèl i de ploma, peix de riu i de mar, verdures ni fruites com les de Xauxa.

— Sí, i molt més rica encara: la carn, el peix i la fruita de Gandòlfia, vos en faig l'aposta.

— Què més vos diré?... I el servei? Oh, el nostre servei! No hi ha al món criats més fidels, obedients i servicials que els nostres.

— És impossible que superin els nostres en fidelitat, obediència i assiduïtat.

— Quan vos dic que no pot haver-hi criats millors que els nostres!...

— I quan vos dic que els nostres són millors encara!...

— Això rail! — exclamà, de sobte, el senyor de Xauxa — és ben fàcil demostrar-ho. Anem a fer la prova per convenir-nos.

— Perfectament; anem a fer la prova.

— Blai!

El criat de Xauxa s'avençà diligentment, plantant-se a una distància respectuosa del seu amo.

— Blai — prosseguí aquet — veus aquella finestra? Doncs jo et mano que et tiris daltabaix.

El criat féu una reverència, i dirigint-se a la finestra, l'engambà i va precipitar-s'hi, anant a estrellar-se contra les lloses del pati.

— Què me'n dieu d'això? — exclamà amb aire triomfant el senyor de Xauxa.

— Això rail! — respongué desdenyosament el de Gandòlfia. — Boil!

El seu criat avençà, no menys diligentment que ho havia fet l'anterior, i es plantà esperant ordres.

— Veus aquella finestra? Doncs jo et mano que et tiris daltabaix.

El criat féu una reverència, i preguntà amb aire respectuós:

— Digueu-me, senyor: fóra d'alguna utilitat això?

— Home... tant com d'utilitat, no; és una fantasia meua.

— Essent així, com que si m'hi tirés ja no podria mai més servir-vos... no m'hi tiro.

I després de fer una nova reverència tornà a ocupar el lloc que ocupava al costat de la porta.

— Què us en sembla? — preguntà, somrient, al seu con-trincant el senyor de Gandòlfia. — Quin és el millor criat?

El ricatxo de Xauxa quedà un moment pensatiu, i a la fi murmurà inclinant-se:

— El vostre.

APELES MESTRES

(Continuació)

Els serradors no semblaven sentir cap fatiga. Rodanxa darrera rodanxa, no deturaven el xerric-xerrac de la serra, i anaven botent els discs per les capes igníques del corònim amb un soroll sord, com si caiguessin damunt de cotó fluix.

Oràngel, distret amb la plujeta dels retallonets de sol, hi jugava tranquil·lament a flendi, a parar-taula, retrobant en aquella alegria lluminosa els goigs de la seva juvenesa, encara viva.

La tasca anava durant. Com que ni Oràngel, ni els dracs sentien necessitats corporals, no tenien pas noció del temps que colava indiferent a tot.

A la Terra, alguns savis havien fet conèixer les seves observacions... Semblava a ulls de telescopi, que el Sol s'enfosquia.

Altres, més gosats, apuntaven la possibilitat de què el Sol es refredés.

Les dos teories motivaren unes discussions importantíssimes, seguides de conferències i estudis, que arribaren a interessar els governs.

Uns tercers savis augmentaren el desori, asseverant que era que el món s'acabava, i bona prova era el Sol, que anava morint poc a poquet, malalt de qui sap quina malaltia.

Passaren mesos, — que al Sol eren gairebé minuts, segons, potser, — i el lluminar diurn, ja sense telescopis, anava empal·lidint a trets d'ulls.

Les plantes semblaven ésser les primeres que notaven els efectes d'aquell estrany i inexplicable minvament de la llum. Es colltorçaven les tiges, els arbres fruitaven, però les fruites no arribaven a madurar, i al pic de l'estiu, no cal·la sisquera prendre banys, car la fredor del temps i la gelor de l'aigua

del mar, no convidaven a refrescar més el cos. Bé prou que estaven amb pell de gallina tots, amb tanta fresca!

Els animals, així mateix començaven a esverar-se davant del fenomen. Sobretot, a les boscúries, hi havia un desori imponent. Els lleons, amb la cua entre les cames, fugien de la selva, cercant més claror que sota l'enteixinat de fulles dels arbres milenaris. Els oríians corrien adelerats, arreballant els arbres tendres en les seves carreres esbojarrades. Óssos i xacals, tigres i panteres s'arrauliaven en les esplugues i no gosaven a eixir...

Pels pobles, llops i guineus tornaven a rondar esma-perduts, gairebé sense fer cas dels galls que cantaven a totes hores. Ólibes i mussols sortien a volar com si estessin en un etern cap-vespre...

La humanitat començava també, coaccionada per aquells símptomes alarmants, a esporuguir-se i a fer congressos, per tal de diagnosticar primer la malaltia del Sol, i més tard cercar els remeis a la malura.

En un no-res, la vida s'havia encarit enormement. Mancava el pa i el vi, car les collites es retrassaven i els blats no acabaven de rossejar i els raïms no s'inflaven ni acolorien. Els pobles que tenien blat amagatzemat anaven tirant, i els que tenien força vi al celler, fent no poques trafiques amb l'aigua, es donaven per ben satisfets.

La carn era abundant, car els bous i vaques, els conills i llebres, els isards, els senglars, les perdius, els ocells, fugint d'aquell enfosquiment embasardidor del Sol, davallaven a les viles, procurant-se companyia.

Els savis feien qui-sap-les provatures. Anaven als volcans i els escorcollaven per veure de treure'n foc, que rescalés la vida balba. Els governs dictaven lleis absurdes, car amb les coses del cel, les lleis de la Terra no són gairebé més que papers mullats.

Només l'Església, serena, organitzava pregàries públiques i feia processons i convidava a tothom a netejar l'ànima de pecat, car no pocs sospitaven que les immoralitats dels homes havien irritat el Senyor, a despit de la seva bondat provada. Fos o no fos irritació del Senyor, l'Església encomanava a tots la més austera penitència, i compartia el seu menjar amb els pobres, i rebia amb resignació la terrible malvestat. No havia enviat en altre temps el Senyor el diluvi universal per a càstig de la raça humana? Per què no havia d'ésser cosa seva aquell sobtament de la vida per la manca de la llum del Sol?

De la Lluna ja no se'n parlava. Algun que altre telescopi, en els dies en què encara hi havia quelcom de llum solar, a mitja nit havia assenyalat la seva presència en l'espai, però esblaimada del tot, com un-humil gambairot rodó, perdut i a la ventura.

El Dr. Arquimbau, al Manicomi, entre la cridòria dels folls, pressentia que en tot aquell fenomen, hi havia quelcom que era obra d'ell, perquè no tenia pas cap dubte de què pervenia tot de l'anada d'Oràngel vers el Sol.

L'únic que l'amoïnava i el tenia callat, sense gosar a parlar amb els seus guardians, era que no sabia si Oràngel, en posar-se en contacte amb l'astre-rei, s'hauria fos, o, si pel

contrari, hauria estat el Sol el que hagués perdut virtut en topar-se amb un terrícol.

I el minyó juga que juga amb els discs d'or amuntegats en les masses de corònim, i els dracs serra que serrarà, i Selena, a la Lluna, riu que riu, de la cara de la Terra, esgroguïda, bruna, trencada de color com una morta!

Quin canvi a la humanitat! Un exaltat va tenir l'ora tonta d'anunciar que s'erren perdudes totes les esperances de salvació de la Terra, i encara que l'Església, serenament, anatematitzà l'heretgia, car es refiava tothora del nou Noè, que amb la seva arca refaria la humanitat, els incrèduls, deslliçant-se de respectes i dels escrúpols de la bona criança, iniciaren un esgarriament dels costums amb vessànica fruïció.

Afegí al desori general nous incentius de desfeta, el cas de què la Terra, mancada d'escalf, anava esberlant-se per tot arreu, afonant-se cases, canviant de galze els rius, aterrant-se les muntanyes, com si fos tot plegat un capgirament del món.

El creients oraven i s'ajudaven com podien. Els governs, acovardits, manaren obrir les presons, els manicomis, els hospitals, i les males passions s'ajuntaren al caos, al «delirium-tremens» de la gent de la Terra trasbalsada.

El Dr. Arquimbau eixí de l'ergàstula, on l'havia tancat l'enveja, més serè que els demés. Per un cantó, desconeixia de prop les malvestats del món. Sabia només que la vida s'era feta difícil i que per ço les autoritats el deixaven lliure a ell, com els demés, perquè «se la campassin».

Un cop en llibertat, corregué vers a casa seva. No li fou una cosa planera: molts carrers s'erren oberts pel mitg, deixant uns esborancs afrosos; altres no eren altra cosa que un seguit de runes, per on els famèlics, — la Terra començava ja a tenir fam, — cercaven quelcom de mengívol, per vell i ranci que fos.

Donà voltes i més voltes, però a la fi pogué arribar al lloc que cervava. La seva casa es conservava dreta, coberta de terenyines, sí, però com si aquestes haguessin mantingut lligades parets i bigues, davant dels esllavissaments generals. Tot just si la porta s'era esgairat quelcom. Però ço fou una sort, car no tenia clau i pogué obrir amb una empena només.

Entrà cridant:

— Rosó! Rosó!

Però el ressò només responia sornaguerament:

— Só! Só!

Quin salt va donar-li el cor! En les seves hores de tancament, en plena solitud, havia somniat que la seva muller, a la fi, havia tornat a la casa, on estaria esperant-lo dia darrera dia.

No va condemnar-la. Pensà tot seguit que deuria haver mort, i unes llàgrimes abundoses i roents li rodolaren com un foc líquid galtes avall, fins a caure damunt d'una aranya immensa que se li havia anat acostant, com si, a l'igual que les demés bèsties, sentís la fredor del món i cerqués l'escalf de la companyia.

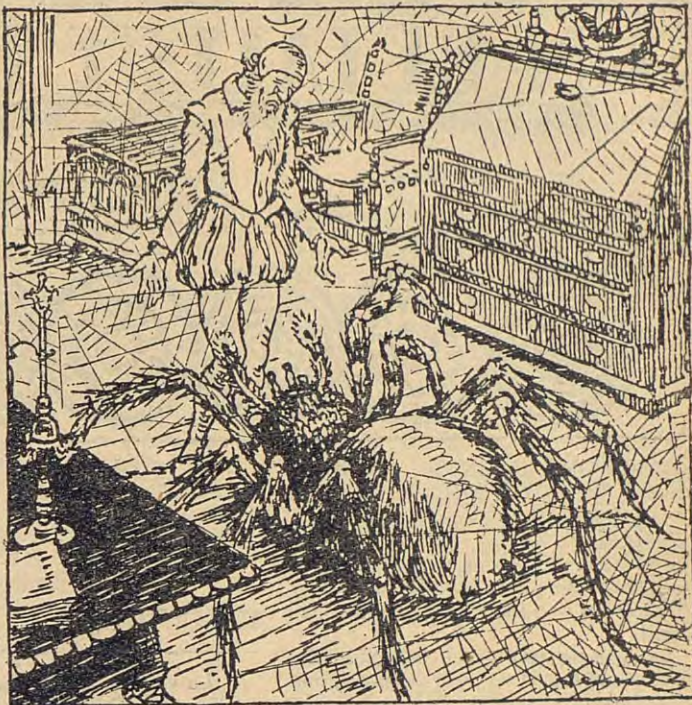
L'aranya, en rebre la xardorosa muller, s'extremí, i de sobte anà creixent, creixent, i prenent la forma d'una dona, encongida i arrugada primer, després plena i bona mossa, acabà per llençar un crit de joia, i lligant un filet a una barana de la galeria, es deixà en braços del savi, que, cor-glaçat, descobria en la negrosa aranya que tant de temps havia vist prop d'ell, l'estimada Rosó.

— Arquimbau, m'has cridat i has plorat damunt meu... Les teves llàgrimes m'han rejoyenit, car el seu foc m'ha desencisat...

El Dr. Arquimbau besà doçament la seva esposa, i preguntà afanyós:

— I Oràngel?

— Es encara al cel... — féu, amb resignació maternal, la Rosó. — I potser és millor que no se'n mogui, enfront la

trista vida del món que mor... Ai, Arquimbau, que el Sol deuria ésser de «mira i no em toquis», i Oràngel, en arribar-hi, el deu haver fos!

— I creus que hi haurà arribat?

— He filat tantes canes de fil, que tinc fe que sí!

— I què podríem fer ara per heure'l, per a treure'l del Sol, que serà la mort seva, la mort de tot i de tots?

— Jo què sé! Més valdria esperar que ens trobem tots davant de la justícia divina... — respongué, dolorida, la Rosó.

El Dr. Arquimbau tingué una idea.

— Ah, si no s'han assecat els àcids del meu laboratori! Ara que la Terra és freda gairebé, et serà fàcil pujar, i si tu vols, jo et faré ingràvida com al meu fill i podràs pujar a trobar-lo, que deixi, si és a temps, el Sol quiet i torni a morir quan menys amb els seus pares... Ho voldràs, Rosó?

— I com et podria dir que no, si així podré veure el fill, Arquimbau de la meua vida?

S'abraçaren novament marit i muller i corregueren al laboratori. Per sort tot estava intacte. Fornells, provetes... Fins hi havia de què fer foc, car ningú havia saquejat la casa de les terenyines, que semblava massa abandonada, per creure ningú que a dintre hi restés algun retall de vida.

Els àcids eren allí, i sense perdre temps, adalerat, el savi comença a revestir amb ells la gentil Rosó, tota cofoia de poder córrer darrera del fill.

Foren menester poques capes. L'atmosfera estava lluny d'oferir les resistències d'abans, i la Rosó, bentost, s'elevà per si mateixa, i prenent el filet que havia lligat a la barana, se'n pujà cel amunt, mentre el Dr. Arquimbau, refet per la il·lusió i l'esperança, sentia en mig de la gelor universal, ensuorat el cos per la emoció.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

IL·LUSIO FISICA

Si feu anar ràpidament la plana cap a l'esquerra, semblarà que els cercles

senzills volten ràpidament a l'esquerra i que els altres volten lentament en direcció oposada.

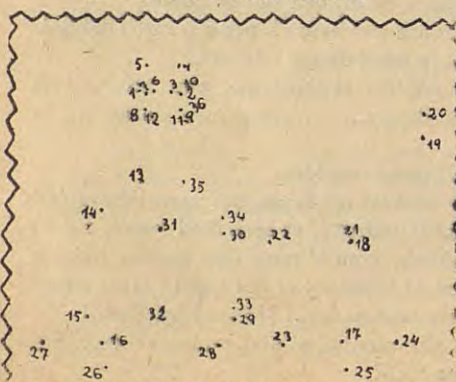

TRANSPORTAR EN EL PALMELL DE LA MÀ UNA BRASA ENCESA

Si proposeu als vostres companys, transportar d'un lloc a l'altre un carbó encès, col·locat en el palmell de la mà, probablement cap s'atrevirà a fer-ho amb tot i poder fer-se sense cap perill.

La cosa no pot ésser més senzilla: Exteneu sobre el palmell de la mà, una capa bastant espessa de cendra i al damunt hi col·loqueu la brasa de carbó que pacíficament es deixarà transportar sense ocasionar-vos cap molestia.

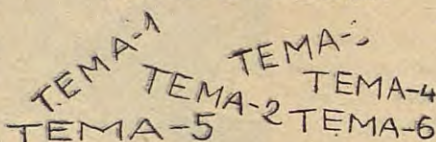
EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Tots els oficis són bons si s'exerceixen amb amor i dignitat. Més val ésser un bon escombriaire, que un arquitecte dolent.

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

La vida és un capital que ens dona Déu perquè l'administrem i el negociem degudament. Qui no esmerça aquest capital en bons negocis o el minva en negocis ruïnosos, comet un delicta de frau del quan tindrà de donar compte al mateix Déu, que és la suprema justícia.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Es un animal que fa: *Mau mau* i de vegades, també fa *marramau* segons els cassos. Les característiques fisonòmiques del gat, són les següents: Acostuma dur cua tant el gat com la gata, encar que no siga el dia del casament, les orelles són triangulars i de pell molt fina; té quatre potes amb els seus corresponents peus, tres dels quals són els que acostumen a cercar els busca-raons; l'electricitat que el gat porta als dintres fa que en la foscor els seus ulls s'il·luminin com una làmpara «Lot». El gat té una justificada fama de caçador. La seva caça és múltiple i variada. Caça indistintament,

rates, costelles, bistecs, peixos etc. segons la gana i els descuits de la mestressa. També té una afició desmesurada al jeure. El gat generalment és esquerp i no es deixa agafar així com així. Per agafar el gat es pot fer de dues maneres: o amoniant-lo amb talls de carn o de peix, o pescant-lo amb canya, rom o altres licors. Els llocs on habiten amb més abundor els gats, són les tavernes. Tots els gats posseeixen segons la veu popular, set vides; però tots sense excepció, la primera vegada que es moren, ja no tornen a viure més, deixant així noves de trinca les sis vides restants lo qual demostra que també posseeixen un gran esperit d'economia i previsió.

SALOMÒNIC

Morir amb el somriure als llavis; fugir del món en estat de gràcia i amb la conformació més filosòfica són dons exclusivament reservat a alguns esperits superiors. Hom explica a redós de tot això, alguns anècdotes:

Madame de Coislin greument malalta, estava a punt de finir. Hom sosté davant d'ella, que la mort sols s'apodera dels que és deixen abatre. Si hom està previngut i disposat a defensar-se resisteix més,

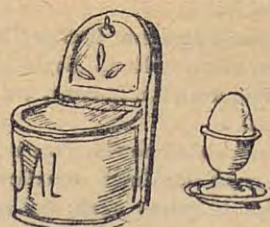
— Jo ho crec; digué dolçament Madame de Coislin, però tinc por de tenir una distracció.

I tot seguit expirà.

Vers la mateixa època, mentre el pare Abat de Sant Perefinia dolçament, un dels seus familiars li demanà ses darreres impressions i quin efectes li feia tan cruel separació.

— La de fer un viatge al camp, respongué doçament l'abat.

JEROGLÍFIC

GRAN CONCURS

N.º 121 — Josep Peñarroya

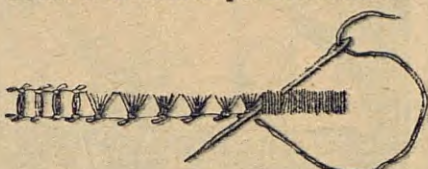
N.º 122 — Joan Bosch

N.º 123 — Enric Freixa

N.º 124 — Joan Casadejust

PER A LES NENES

Aquest dibuix que és dels senzills de fer. és molt bonic per a roba blanca.

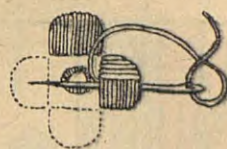
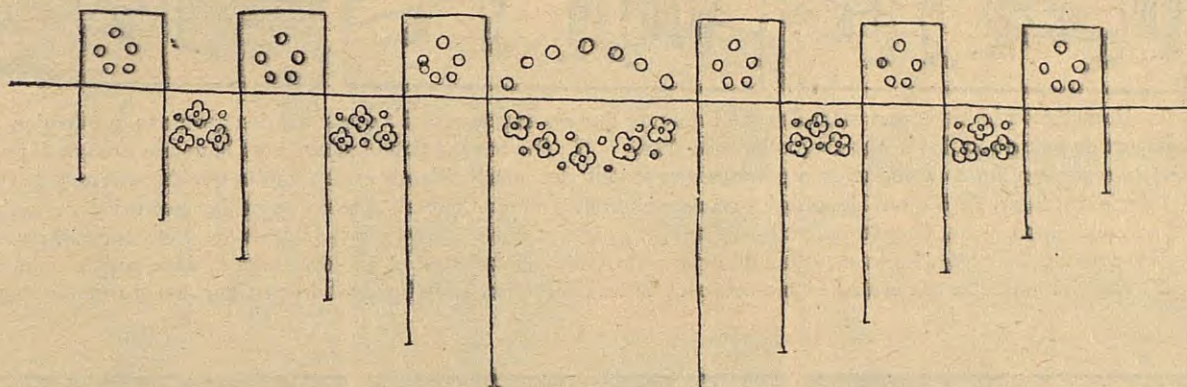

Les ratlles negres, marquen tot lo que són calats. Primer es treuen els fils anant prenent mides perquè que-

din les distàncies iguals. Després es dibuixen les floretes i els tops.

El calat, per dibuixos com aquest, és millor fer-lo ben estretet. Això vol dir que traient uns 4 ò 5 fils ja n'hi haurà prou. Enfilada l'agulla amb un fil fi, s'agafen uns 4 fils (igual com es veu en el dibuix) i després es clava l'agulla a la roba, al costat mateix de on s'han agafat els fils. Un cop fet el calat de baix es fa el de dalt igual, agafant els mateixos fils.

Les flors es comencen pel top del

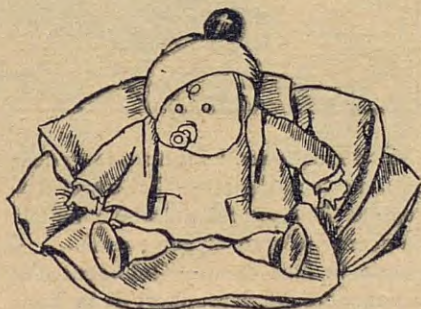
unes bastes de través i després anant omplint seguint el dibuix.

Els tops menys els del mig de les flors han d'ésser plens.

TALLARETA

Cal que cada infant esdevingui un soldat ardit per a la defensa dels ocells, de les plantes i de la bella parla. Cal que quan veieu qui maltracta un animal, destrossa un arbre o diu un mot desplaent, impedi la seva mala obra amb tot l'esforç possible i així sereu dignes de Déu i de la Pàtria.

TRENCA CLOQUES

On són el pare i el padrí d'aquesta criatura?

Els homes dignes de tal nom, jamai faltaren el respecte a la seva mare ni oblidaren en les hores de triomf, els sacrificis que per ells féu en hores d'angoixa i d'incertesa.

El president Mac Kinley, prengué per primera providència assegurar la comoditat i el benestar de la seva mare, de manera que res de lo necessari li pogués fer falta en la resta de la seva vida.

El president Garfield inaugurà les funcions de la seva magistratura besant amb respectuós amor la seva velleta mare que seia vora seu i que respongué a tan sublims mostra d'afecte dient que aquell era el moment més feliç de la seva vida.

El president Loubet, moments després d'haver-se possessionat del seu elevat càrrec, anà a visitar a sa mare qui era una modesta verdulera d'una població subalterna de França.

Generalment, els diners, en lloc de dissimular els defectes de l'individu, contribueix a posar-los ne manifest d'una manera més grotesca.

Cal que els infants s'acostumin a aprendre les coses amb convenciment i raciocini propis. No hi ha necessitat de què esdevinguin gramofons o arxius de les niciees d'altri.

Solucions al número passat

Endevinalla: *Escola, Coll i Matons.*

Mots creuats:

Jeroglífic comprimit: *Testament.*

Lletres escampades: *Brasil.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 125 — Miquel Albert

N.º 126 — Pilar Albert

N.º 127 — Núnie Tomàs

N.º 128 — Xavier Soler

Germanet i germaneta

Conte de Grimm per D'IVOR

1 Una vegada hi havia una marastra molt dolenta que no es cansava de pegar als dos germans que havien tingut la dissort de caure sota les urpes d'aquella mala dona. 2 Per bé que tant el minyó com la noieta eren molt pacients i que es resistiren tan com pogueren a prendre una resolució transcendental, arribà un dia que es cansaren de rebre... 3 i decidiren fugir. Però a on? Els pobres no coneixien més camins que els que voltaven llur caseta i els que s'enfilaven a la muntanya veïna. I sense saber res del món... 4 feren via a l'aventura. Lassats de tant caminar, en fer-se fosc cercaren un sopluig. I a manca d'un de més confortable, aprofitaren el que els oferia la soca buida d'un arbre. 5 Aquella marastra era bruixa — una bruixota de les més dolentes — i per tal de castigar els germanets per llur

gosadia de fugir dels cops i les patacades, posà herbes dolentes a les aigües... 6 de les fonts. I vet ací que en despertar-se, el noi tenia molta set. Més, quan anava a abocar-se al doll d'aigua clara, la font digué: — Qui begui d'aquesta aigua, es tornarà tigre. 7 La germaneta no el deixà pas beure. A la segona font succeí ga'rbé el mateix — Qui begui d'aquesta aigua es tornarà llop — cridà una veu misteriosa. I la noia aconseguí que el seu germà... 8 tampoc no en begués. Però a la tercera font, no pogué convèncer el noi, per més que la font deia: — Qui begui d'aquesta aigua es tornarà cérvol. I així fou: el minyó esdevingué cérvol. 9 Ja compendreu el desconhort de la bona

germaneta! — Jo no et deixaré — pogué dir, a la fi. — I et cuidaré; pobre germanet meu, fins que Déu vulgui tornar-te a la teva primitiva condició. (Seguirà)